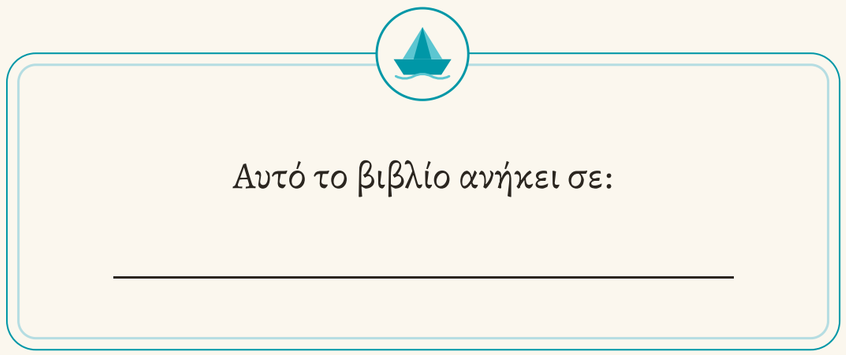
Η Lova τραγουδά για τη Majken

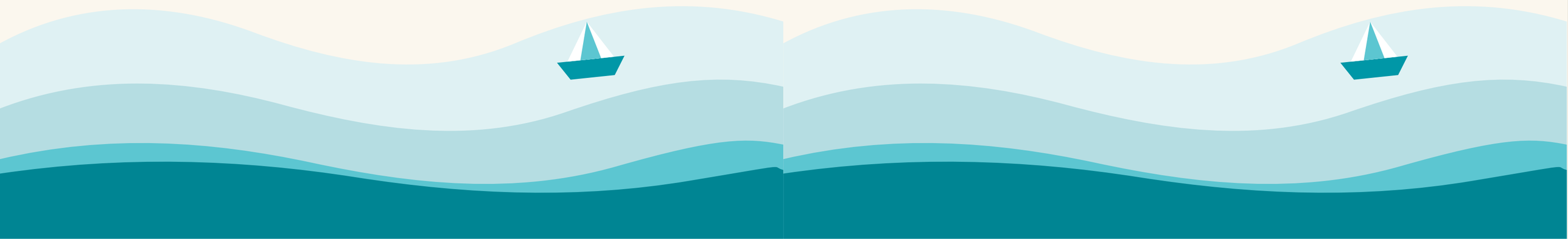
Μαμά και μπαμπάς

Αυτό το βιβλίο ανήκει σε:

_____

Καλώς ήρθατε σε αυτό το βιβλίο-δείγμα! Είναι φτιαγμένο ακριβώς όπως θα γίνει και το δικό σας, από τις φωτογραφίες και τις επιλογές που φαίνονται δίπλα, και δείχνει πώς μπορεί να μοιάζει μια ιστορία από τη Saga για εσάς. Ξεφυλλίστε το, διαβάστε το και φανταστείτε το παιδί σας ως τον ήρωα του δικού του παραμυθιού.

Είναι το βράδυ πριν από τη Λουτσία. Αύριο η Lova θα περπατήσει πρώτη στη γιορτή της Λουτσίας στο σπίτι, με το στεφάνι με τα φώτα στο κεφάλι. Τώρα στέκεται πάνω στο χαλί του σαλονιού, με λευκό φόρεμα και κόκκινη κορδέλα. Μπροστά της κάθεται η Majken στο κίτρινο μαξιλάρι της. Μόνο η γάτα την ακούει.

Η Lova παίρνει μια ανάσα. Ξέρει το τραγούδι. Κι όμως, η φωνή της βγαίνει σαν ένας μικρούλης, μικρούλης ψίθυρος. «Τραγουδώ για τη Majken», σκέφτεται. Στα πόδια της λαμπυρίζει μια μακριά ασημένια γιρλάντα από το στεφάνι. Τα μουστάκια της Majken τινάζονται.

Η Lova βάζει το στεφάνι με τα φώτα στο κεφάλι της. Πέντε μικρά ηλεκτρικά φωτάκια ανάβουν με απαλή λάμψη. Μια ασημένια κλωστή έχει πιαστεί στην άκρη, και η Lova προσπαθεί να την ξεμπλέξει.

Η Majken βλέπει την κλωστή να τρεμουλιάζει. Αναβοσβήνει. Κουνιέται σχεδόν σαν ουρά ποντικιού. Η Lova δοκιμάζει ξανά τον πρώτο στίχο, ακόμη πιο σιγά από πριν. «Τραγουδώ για τη Majken», σκέφτεται. Τότε ξεπετιέται μια ριγέ πατούσα. Και την επόμενη στιγμή: φίουτ!

Η Majken έπιασε τη γιρλάντα. Το στεφάνι με τα φώτα την ακολουθεί, ως την άλλη άκρη του χαλιού. Η γάτα τρέχει τόσο γρήγορα, που τα πέντε μικρά φωτάκια χοροπηδούν και αναβοσβήνουν.

«Το στεφάνι μου!» φωνάζει η Lova. Τρέχει από πίσω της. Η Majken στρίβει στο υπνοδωμάτιο και χάνεται κάτω από το κρεβάτι. Η Lova σταματά στην πόρτα. Μήπως η Majken έτρεξε για να μην ακούει εκείνο το τοσοδούλικο τραγούδι; Κάτω από το κρεβάτι λάμπουν δύο πράσινα μάτια. Και πιο μέσα αναβοσβήνουν πέντε μικρά φωτάκια.

Κάτω από το κρεβάτι μυρίζει σκόνη, ξύλινα τουβλάκια και μια χαμένη κάλτσα. Η Lova ξαπλώνει μπρούμυτα και απλώνει το χέρι της. «Majken, έλα τώρα. Αυτό δεν είναι καπέλο για γάτες.»

Η Majken χτυπά την ασημένια κλωστή. Πατούσα. Πατούσα. Πατούσα. Ύστερα κάνει πίσω, πιο βαθιά, μαζί με το στεφάνι. Η Lova ακούει ένα θρόισμα, βλέπει μια ουρά να εξαφανίζεται και μουρμουρίζει: «Τραγουδώ για τη Majken». Θέλει να φωνάξει. Μα δεν το κάνει. Ακόμη.

Ξαφνικά η Majken πετάγεται έξω από κάτω από το κρεβάτι και ορμάει στη βιβλιοθήκη. Προσγειώνεται ανάμεσα στα εικονογραφημένα βιβλία και το πλεκτό καλάθι.

«Όχι και στη βιβλιοθήκη!» λέει η Lova. Παίρνει το μικρό σκαμνάκι της και ανεβαίνει. Το στεφάνι με τα φώτα κάθεται στραβά πάνω από τα αυτιά της Majken. Η γάτα ξαναπιάνει τη γιρλάντα, πατούσα-πατούσα-πατούσα, λες και έχει μια πάρα πολύ σημαντική δουλειά. Η Lova φτάνει σχεδόν κοντά της. Τότε η Majken πηδά στην άλλη πλευρά και τρέχει προς τη ντουλάπα.

Στη ντουλάπα μυρίζει μαλλί, αδιάβροχο και το σκουφάκι της Lova με το φουντάκι. Η Majken κάθεται πάνω στα κασκόλ. Το στεφάνι έχει γλιστρήσει στους ώμους της και η γιρλάντα είναι το τέλειο παιχνίδι.

«Είναι η σειρά μου να φορέσω το στεφάνι», λέει η Lova. Την κυνηγά προσεκτικά ανάμεσα στις κρεμάστρες. Η Majken ξεγλιστρά ανάμεσα από τα πόδια της. Χωρίς να το σκεφτεί, η Lova τραγουδά: «Majken, Majken, έλα τώρα εδώ!» Η φωνή της αναπηδά ανάμεσα στα χειμωνιάτικα ρούχα. Η γάτα κοντοστέκεται, μα μόνο για ένα ανοιγοκλείσιμο των ματιών. Ύστερα πηδά προς τον διάδρομο.

Η εξώπορτα είναι μισάνοιχτη. Έξω, τα μικρά σκαλιά είναι λευκά από το φρέσκο χιόνι. Η Majken πηδά έξω με τη γιρλάντα και το στεφάνι.

«Περίμενε!» λέει η Lova. Ο μπαμπάς στέκεται ακριβώς δίπλα στην πόρτα, ενώ εκείνη χώνει τα πόδια της στα μικρά μποτάκια της. Ύστερα βγαίνει μόνο ως το επάνω σκαλί. Εκεί κάθεται η Majken, με την ουρά τυλιγμένη γύρω από τις πατούσες της. Η Lova τραγουδά δυνατά στον κρύο αέρα: «Majken, περίμενέ με!»

Τότε όλα γίνονται εντελώς ήσυχα. Η Majken μένει καθιστή στη μέση των σκαλιών. Τα αυτιά της είναι τεντωμένα μπροστά. Το στεφάνι με τα φώτα βρίσκεται στο χιόνι δίπλα της.

Η Lova στέκεται με το στόμα ανοιχτό. Τραγούδησε δυνατά. Πραγματικά δυνατά. Δοκιμάζει έναν ακόμη στίχο, αργά αυτή τη φορά. Η Majken δεν ανοιγοκλείνει τα μάτια. Ακούει. Η Lova σηκώνει το στεφάνι από το χιόνι και το κρατά σφιχτά στην κοιλιά της. Ύστερα αρχίζει να τραγουδά σε όλο τον δρόμο προς τα μέσα.

Μέσα στο σπίτι ξανά, η Lova σκουπίζει τις νιφάδες χιονιού από το στεφάνι με μια πετσέτα κουζίνας. Ξεμπλέκει προσεκτικά τη γιρλάντα. Η Majken κάθεται δίπλα στην καρέκλα και κοιτάζει, χωρίς να κουνήσει ούτε μία πατούσα.

Πάνω στο τραπέζι μυρίζει ζεστά ψωμάκια με σαφράνι και πικάντικα μπισκότα τζίντζερ. Η Lova παίρνει ένα ψωμάκι και κοιτάζει τη γάτα. «Όταν η κοιλίτσα μου αρχίσει να φτερουγίζει αύριο», ψιθυρίζει, «τότε θα τραγουδήσω για τη Majken. Πρώτα μέσα στο κεφάλι μου.» Η Majken ανοιγοκλείνει αργά τα μάτια.

Το πρωινό της Λουτσίας, τα παράθυρα είναι σκούρα μπλε, παρόλο που το πρωί θα έρθει σύντομα. Η Lova περνά το λευκό φόρεμα πάνω από το κεφάλι της και δένει την κόκκινη κορδέλα. Έπειτα βάζει το στεφάνι στη θέση του. Πέντε μικρά φωτάκια ανάβουν.

Η Majken κάθεται στο παγκάκι του διαδρόμου και παρακολουθεί κάθε κίνηση. Η Lova δεν κάνει πρόβα με το στόμα της. Σκέφτεται μόνο τα λόγια, ήρεμα και αργά: Τραγουδώ για τη Majken. Στην κουζίνα τα ψωμάκια με σαφράνι είναι ήδη στρωμένα. Εκεί περιμένει η πομπή της Λουτσίας.

Το σπίτι είναι ήσυχο, λες και ακόμη και το πάτωμα και οι πόρτες ακούν. Η Lova περπατά στον διάδρομο. Τα μικρά φωτάκια στο στεφάνι λάμπουν μπροστά της. Από την κουζίνα έρχεται η μυρωδιά του ζεστού καφέ, του σαφρανιού και των μπισκότων τζίντζερ.

Στο άνοιγμα της πόρτας, τα πόδια της Lova θέλουν πολύ να μείνουν ακίνητα. Θυμάται δύο πράσινα μάτια κάτω από το κρεβάτι. Θυμάται την πατούσα στη βιβλιοθήκη, τα κασκόλ στη ντουλάπα και το χιόνι στα σκαλιά. Τραγουδώ για τη Majken, λέει σιγά μέσα της. Ύστερα μπαίνει.

Η Lova ανοίγει το στόμα της. Πρώτα βγαίνει μία νότα. Έπειτα άλλη μία. Κι ύστερα έρχονται οι λέξεις, καθαρές και ζεστές, και γεμίζουν την κουζίνα ως το παράθυρο.

Η Majken κάθεται στο περβάζι. Τώρα δεν έχει γιρλάντα στις πατούσες της. Μόνο τα αυτιά της τεντωμένα μπροστά και τα μάτια της στη Lova. Έξω το χιόνι λαμπυρίζει απαλά. Μέσα μυρίζει ψωμάκι με σαφράνι και τα πέντε μικρά φωτάκια λάμπουν πάνω από τα μαλλιά της Lova. Το τραγούδι συνεχίζεται, στίχο τον στίχο.

Όταν η τελευταία νότα μένει να αιωρείται, γίνεται για λίγο σιωπή. Η Lova κοιτάζει προς το παράθυρο. Η Majken γέρνει το κεφάλι στο πλάι, ακριβώς όπως στα χιονισμένα σκαλιά.

Η Lova χαμογελά στο πιο αγαπημένο της κοινό. «Άλλη μία φορά;» Η Majken σηκώνει την πατούσα της και χτυπά απαλά το τζάμι. Τα πέντε μικρά φωτάκια του στεφανιού λαμπυρίζουν δίπλα τους στο τζάμι του παραθύρου.

Η Lova τραγουδά για τη Majken

Η Lova θα περπατήσει πρώτη στη γιορτή της Λουτσίας στο σπίτι, μα το τραγούδι της βγαίνει μόνο ψίθυρος. Όταν η Majken το σκάει με το στεφάνι με τα φώτα, η Lova βρίσκει ένα τραγούδι που μπορεί να την ακολουθήσει από το υπνοδωμάτιο ως το παγωμένο παράθυρο.

el-gr.sagatilldig.se